

DRAMA CONTELUI DRACULA

Andreionthepoetry

Dintr-un castel sinistru, dintr-un castel prea mare,
Târziu, în miez de noapte, cu fâlfăitu-i moale,
Cu ochii-i plini de sete, cu colții ca un ac,
În grabă își ia zborul un preamăreț liliac.
Gonește ca s-ajungă, până spre dimineată,
În locuri cu mult sânge, dar cu puțină viață...

Și-așa zbura liliacul, dorindu-și să găsească
Un litru, doar, de hrană, în Țara Românească;
Eforturi inumane făcea bietul vampir;
Zadarnic, însă - sânge găsea ca-n cimitir.

Și, supărat, Dracula se-ntoarse la castel
Și porunci vampirii să vină toți la el.
De la sicrie vechi capacele săriră,
În urlete de foame vampirii se treziră
Și, la castel Dracula când își văzu supușii
Cât sunt de slabi și-anemici, rosti din pragul ușii:
„- Îmi pare rău că trebui' să vă anunț acestea,
Dar am văzut azi-noapte - vă dau și vouă vestea -
O mare sărăcie în Țara Românească,
Încât vampirii nu știu cum or să mai trăiască.
Înfometat, în zboru-mi speram să dau de sânge,
Dar, când vedeam românul până și-n somn că plânge,
Îmi înfrânam instinctul de-a-i da înțepătură,
Simțind că e posibil să dau chiar de cianură!
Vă spun, așa situație în țărișoara noastră
N-am întâlnit de veacuri, atât e de albastră!
Statistica ne-arată că, dintre toți românii,
Cam nouăzeci la sută nu mai știu gustul pâinii;
Și nicăieri în lume, pe unde-am fost plecat,
Nu e mai mare criză de sânge nestricat!
S-aleagă-o ceașcă mică de sânge dintr-un litru,
Vampirul, cu atenție, trebui' să-l dea prin filtru.

Au ajuns rău românii, vă spun, iubiții mei,
Nu mai putem, de-acuma, să ne bazăm pe ei...”